

nikere og ved sin Stilling til denne Slags Anstalter over hele Landet vil have let ved at er- hverve et Overblik over den mest hensigtsmæssige Indretning af dem, saa har Udvalget filllet Endringsforlaget under Nr. 12 til § 33, sidste Stykke.

Kap. 4.

De til Kapitel 4 stillede Endringer ere ikke af nogen meget stor Betydning; de tre første tilfugte i de Tilfælde, hvor Understøttelsen kun gives midlertidig, at indskrænke Fattigbestyrelsens Myndighed overfor den personlige Frihed. Den i § 40 omhandlede Ret for Fattigbestyrelsen til at gjøre den Erængendes Formueret gjældende mod Andre, stiller den Erængende som Umyndig under Fattigvæsenets Værgemaal. Flertallet antager, at denne særdeles store Indskrænkning i den personlige Frihed først bør indtræde, naar Individet modtager fast Fattighjælp. Endnu mere indgribende i den personlige Frihed er Retten til at tage Børnene bort fra Forældrene. Et andet Flertal erkjender, at der desværre er Tilfælde, hvor denne Strengbed mod Forældrene er nødvendig for Børnenes Skyld, men det tror her ligesom i foregaaende Tilfælde, at det vil være tilstrækkeligt at lade Myndigheden bestaa, hvor der ydes fast Fattighjælp.

Udvalget kan ikke skjønne, at det er nødvendigt at tilbageholde et Individ, der har nydt midlertidig Understøttelse, indtil hans rette Forsørgelseskommune er udfunden. Thi naar han engang — og det maa jo være fket, forinden Hjælpen gaves efter § 45 — er afhørt, og Alt, hvad der kan tjene til at oplyse hans Forsørgelsessted, er optegnet, vil hans personlige Tilstedeværelse neppe gavne Noget. Derimod vilde tilbageholdelsen let hindre ham i at komme til Selverhverv ved at holde ham borte fra det Sted, hvor han netop i Diebliffet kunde erholde godt Lønnet Arbeide; til Exempel naar en Haandværker eller anden Arbeider havde modtaget Hjælp i Vinterens arbejdsløse Tid, og han da om Foraaret formentes at rejse derhen, hvor han kunde finde Bessjæftigelse; tvivlsomme Spørgsmaal om Forsørgelsespligt kunne ofte trække langt ud inden deres endelige Afgjørelse. Udvalget formener, at det vil være tilstrækkeligt at give § 57 en saadan Redaktion, at den Bekommende kun skal melde sig inden sin Afreise.

Kap. 5.

Endringsforlaget til § 46 er foranlediget ved, at Udvalget anser det for mindre heldigt, om der opstaaer Forskjel i Retten til Refundering mellem Kommuner, der afgive Kjørsler som Naturalydelsler, og Kommuner, som bortlicitere eller paa anden Maade fremskaffe de foresaldende Kjørsler for Betaling. Efter Lovforslaget ville de

sidste faae Betaling, men de førstnævnte ikke. Man puffedede at stille Forholdet lige i begge Tilfælde. Dette vilde naaes enten ved at lade dem Alle modtage Betaling eller flet Ingen af dem. Det kan imidlertid have sin Vanskelighed at bestemme Værdien af en Kjørsel, der er ydet som Naturelpræstation, og Udvalget foreslaar derfor at omvedigere Punkt a. i § 46 saaledes, at ingen af de nævnte Ydelsler er Gjenstand for Refusion.

Angaaende Endringen til § 51 henvises til, hvad derom er udtalt under Endringen til § 43.

Flertallet betragter Hjemsendelserne af de Erængende for saa lidet stemmende med, hvad der skyldes dem som Mennekter, og paa den anden Side de Hensigtsmæssighedshenyn, hvorfor de foretages, saa lidet betydelige, at det ikke kan være med til nogen Udvidelse af, hvad der nu er gjældende Ret i saa Henseende. Hjemsendelserne ere utvivlsomt det mest inhumane Punkt i vor Fattiglovgivning og tillige den Bestemmelse, som har vakt mest Misnøje hos den Erængende, fordi han paa den ene Side nødtes til at forlade det Sted, hvor han helst vilde være, og de Forhold og Forbindelser, hvorunder han helst vilde leve, og paa den anden Side har den hele Lovansættelse noget for Følelsen særdeles Dyrrende ved sig, idet Individet maa føle sig sat i Klasse med Lovenes Overtrædere, hvad der jo ingenlunde kan siges at være Tilfældet, fordi han er trængende til Understøttelse. Hovedgrunden til Hjemsendelsen er selvfølgelig Hensynet til en forstandig Økonomi; men under vore nuværende Forhold kunde disse ogsaa antages at øve et tryk mod ubillige Fordringer fra den Erængendes Side. Hvad dette sidste angaar, tror Flertallet, at de under § 67 omhandlede Anstalter vil komme til at øve en langt heldigere og mere kraftig Modvægt mod Pressioner fra den Side, og hvad Frygten for, at Opholdskommunerne skulle tildele de andetteds Forsørgelsesberettigede for rundelig Understøttelse, da er det vor Overbevisning, at denne steds vil vise sig mere ubesøjet, dels paa Grund af den stigende Oplysning og deraf følgende større Væres- og Nætsfølelse, dels ogsaa, og maaste mest paa Grund af, at man mere vil komme ind paa Forsørgelse i større Enheder (Arbejds- og Forsørgelsesanstalter), hvor en særegen Behandling af den Enkelte ikke kan finde Sted. Det simpleste Mittel til en betydelig Indskrænkning af Hjemsendelserne, og det, som Flertallet muligvis vil finde sig foranlediget til at foreslaa, dersom andre Midler ikke lade sig anvende, vilde være at fatte Terminen for Forsørgelsesrets Erhvervelse til 1 à 2 Aar. Af Grunde, som tidligere ere udviklede, har Flertallet ikke troet at kunne gaa til saa kort Frist, og da der er Interesser, som mulig vilde føle sig krænkede ved en saadan Bestemmelse, har det gjort Forsøg paa at gaa andre Veie, hvilke dog til en vis Grad